

[Undervisningsministeren]

Lovens bestemmelser om bemyndigelser for undervisningsministeren til at yde tilskud til finansiering af de enkelte læreres videreuddannelse er i et vist omfang forældede. Bestemmelserne foreslås ophævet. Ordningen med vikarhjælpsportioner må revideres, så den bliver mere tidssvarende og enkel at administrere. Dette har bl.a. rigsrevisionen peget på. Det er nærliggende at overveje at gå over til en bloktilskudsordning. Undervisningsministeriet er indstillet på gennemforhandlinger bl.a. med de kommunale organisationer at søge sagen afklaret så hurtigt som muligt. Også af denne grund foreslår vi, at bestemmelserne om vikarhjælpsportioner går ud af loven. Finanslovhjemmelen til at afholde udgifterne forudsættes indtil videre opretholdt. Det er ikke hensigten, at der skal opnås besparelser ved ændringen, hverken på kort eller på lang sigt.

Som led i regeringens moderniseringsbestræbelser foreslås det fastsat i loven, at undervisningsministeren kan bemyndige et direktorat under ministeriet til at udøve de beføjelser, der i loven er tillagt ministeren, og fastsætter bestemmelser om klageadgang, herunder bestemmelser om afgørelses endelighed.

Bestemmelserne om et rådgivende organ for undervisningsministeren i sager om læreruddannelsen og om adgangsbetingelser foreslås ikke længere fastsat ved lov.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Stinus (RV):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk u-landsbistand.

(Beslutningsforslag nr. B 20).

Jeg skal i øvrigt henvise til beslutningsforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager forslaget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 6:

Forespørgsel til indenrigsministeren [om de servicemæssige, aktivitmæssige og beskæftigelsesmæssige konsekvenser af Københavns kommunes økonomiske situation i årene 1984-90].

Af Lenger (VS) og Tinning (VS).
(Forespørgslen anmeldt 11/10 84).

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 66

1) Til boligministeren af:

Kaj Poulsen (S):

»Er ministeren overrasket over, at huslejen i enkelte kollegier er steget med mere end 300 kr. pr. måned?«

Skriftlig begrundelse

På baggrund af ændringer i kollegiestøttere reglerne i sidste samling er der sket voldsomme huslejestigninger. Derfor er det væsentligt at få afklaret, om disse stigninger har været ministeren bekendt, og om de har været tilsigtede.

Kaj Poulsen (S):

Baggrunden for, at jeg har stillet dette og de fire følgende spørgsmål til boligministeren, er den ændring i kollegiestøttere reglerne, som blev gennemført i foråret, og de svar, vi har fået i folketingets boligudvalg på bilag nr. 15 og bilag nr. 20, hvor ministeren og ministeriet jo har beroliget folketingets boligudvalg med, hvad en sådan omlægning vil betyde. Det, der er væsentligt at få at vide, er naturligvis, om den i spørgsmålet omtalte stigning har været ministeren bekendt og tilsigtet.

Boligministeren (Bollmann):

Man kan nok undre sig over, hvad det har med sagen at gøre, om jeg er overrasket eller

[Boligministeren]

ikke overrasket, men når hr. Kaj Poulsen spørger mig, vil jeg selvfølgelig også svare på spørgsmålet, og jeg vil svare, at jeg egentlig ikke er overrasket over, at der kan forekomme tilfælde, hvor huslejestigningen er mere end 300 kr. pr. måned.

Jeg synes også, man skal sige, at der ved omlægningen ved lovforslaget første behandling ikke blev lagt skjul på, at der kunne komme forskydninger. Jeg vil gerne citere fra bemærkningerne til lovforslaget. Der står bl.a.:

»Der må forudses variationer i lejestigningerne på de enkelte kollegier pr. 1. august 1984. Som udgangspunkt vil kollegier, hvor værelserne er store, få de største lejestigninger. Endvidere vil kollegier med relativt højt serviceniveau få en større lejestigning, medmindre der gennemføres besparelser på driftsudgifterne.«

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at det samlede statstilskud til kollegiehuslejen jo er uændret i forhold til tidligere, og det vil sige, at de, der har haft størst fordel af tilskudsordningen tidligere, selvfølgelig også vil få en større stigning denne gang.

Kaj Poulsen (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret, og det var altså, at ministeren ikke har været overrasket over de store huslejestigninger, kollegianerne har fået.

Så må i hvert fald vi, der har siddet i folketingets boligudvalg, også føle, at ministeren har undladt at orientere boligudvalget om, hvad der var i sigte. I sit svar på spørgsmål nr. 25 i boligudvalget giver ministeren nogle eksempler på, hvad der vil ske på kollegierne. I de eksempler, ministeren har opstillet, er der maksimeret en huslejestigning på 55 kr. pr. lejeenhed. Vi er enige og har været enige med ministeren i, at det gerne må kunne mærkes på huslejen, hvis kollegieboligerne er af en bedre standard nogle steder, men man har f.eks. vurderet standarden for Hjortespringskollegiets lejemål og dér lagt til grund, at gangene ikke er 2 m, men 6 m brede, og det er baggrunden for, at der på dette kollegium er gennemført lejestigninger på op til 296 kr. pr. lejeenhed, nemlig fra 789 kr. til knap 1.100 kr. Er det en rimelig måde at orientere folketinget på, når noget sådant skal gennemføres, og er ministeren enig i, at

det, der er sket vedrørende vurderingen, er uheldigt, specielt på Hjortespringskollegiet?

Boligministeren (Bollmann):

Jeg synes ikke, det er muligt her at sagsbehandle hvert enkelt kollegium for sig; det vil jeg gerne først sige til hr. Kaj Poulsen. Men jeg vil også understrege, hvad jeg sagde i mit svar sidste onsdag til hr. Albrechtsen, nemlig at de huslejestigninger, vi ser, ikke nødvendigvis kun sker som følge af ændringen af kollegiestøtten.

Kaj Poulsen (S):

Mit spørgsmål tog faktisk også udgangspunkt i, at det ikke behøvede at være som følge af ændringen af kollegiestøtten, men der er på Hjortespringskollegiet foretaget en vurdering af, hvad de enkelte værelser er værd, og dér har man lagt til grund, at gangene uden for værelserne er 6 m brede og ikke 2 m brede. Finder ministeren det rimeligt?

Albrechtsen (VS):

Når det nu drøftes, om ministeren er overrasket eller ej, vil jeg bede ministeren om at bekræfte, at de taleksempler, som blev anvendt til orientering for boligudvalget i sin tid, drejede sig om stigninger fra 745 kr. om måneden op til 800 kr. om måneden, altså stigninger af størrelsesordenen 55 kr.

Jeg vil også bede ministeren bekræfte, at der i de bilag, der i øvrigt forelå, og hvor der blev spurgt om oplysning om den fremtidige huslejudvikling i kollegier af forskellig årgang og standard, blev oplyst, at stignings takten for den samlede leje i enkelte tilfælde kunne blive en ubetydelighed højere end stigningstakten for øvrige driftsudgifter som en følge af aftrapning af driftssikringen og rentesikringen – en ubetydelighed højere sammenholdt med oplysningerne i regneeksemplerne med de 55 kr. Jeg vil gerne bede ministeren bekræfte, at det var det niveau, man orienterede boligudvalget om på det tidspunkt.

Boligministeren (Bollmann):

Jeg vil gerne sige til både hr. Kaj Poulsen og hr. Albrechtsen, at jeg selvfølgelig ikke vil løbe fra de svar, jeg har givet, men jeg synes, det er lidt urimeligt at sige, at det er noget, vi

[Boligministeren]

kunne vide på det tidspunkt. Det er klart, at de svar, vi gav i udvalget, da lovforslaget blev behandlet, var baseret på de oplysninger, vi havde på det tidspunkt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 67

2) Til *boligministeren* af:

Kaj Poulsen (S):

»Hvorledes stemmer de voldsomme huslejstigninger, der er blevet offentliggjort på det sidste, med følgende bemærkninger fra forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri, som vedtaget ved lov nr. 283 af 6. juni 1984: »Det ydede tilskud i studieåret 1984-85 til det enkelte kollegium vil beløbsmæssigt blive fastholdt uændret i studieårene 1985-86 og 1986-87. Dette indebærer, at udviklingen i lejen for kollegier m.v. stort set vil følge den almindelige prisudvikling.«?»

Skriftlig begrundelse

På baggrund af ændringer i kollegiestøtte-reglerne i sidste samling er der sket voldsomme huslejstigninger. Derfor er det væsentligt at få afklaret, om disse stigninger har været ministeren bekendt, og om de har været tilgode.

Boligministeren (Bollmann):

Jeg tror, spørgsmålet beror på en misforståelse, for de huslejstigninger, som spørgeren refererer til, vedrører overgangen fra den gamle ordning til den nye, mens de citerede bemærkninger i spørgsmålet jo refererer til, at tilskuddet er ens i de kommende tre år. Derfor kan jeg ikke se, at der er nogen sammenhæng mellem spørgsmålet og det citat, spørgeren har brugt.

Kaj Poulsen (S):

Man skriver i bemærkningerne til lovforslaget, at man stort set vil følge den almindelige prisudvikling, og så har det intet som helst med lovforslaget at gøre, kan man nu få at høre fra ministeren.

Ved afslutningen af det tidligere spørgsmål sagde ministeren, at man ikke på daværende tidspunkt kunne vide, hvilket udgangspunkt man tog. Betyder det svar fra ministeren så,

at svaret på spørgsmål nr. 11 er direkte usandt, idet man her skriver, at det, man har lagt til grund for beregningerne, er de driftsbudgetter, som man kender fra 1983 og 1984, og at man vil lægge 20 pct. til alle øvrige udgifter, det vil sige ud over prioritetsudgifterne? Betyder det, at dette svar, som man har beroliget folketingets boligudvalg med, er fuldstændig forkert, og at dette her har været tilsigtet og skulle luskes igennem folketinget?

Boligministeren (Bollmann):

Det er klart, som jeg har sagt før, at de oplysninger, vi havde på det tidspunkt, har ligget til grund for de svar, og derfor er der ikke tale om, at noget skulle luskes igennem udvalget. Vi har givet svarene ud fra de muligheder, vi havde for at vurdere på det tidspunkt. Men spørgsmål nr. S 67 lyder – og jeg citerer fra spørgsmålet, og det er igen et citat fra folketingets forhandlinger – :

»Det ydede tilskud i studieåret 1984-85 til det enkelte kollegium vil beløbsmæssigt blive fastholdt uændret i studieårene 1985-86 og 1986-87. Dette indebærer, at udviklingen i lejen for kollegier m.v. stort set vil følge den almindelige prisudvikling.«

Det er noget andet end det, hr. Kaj Poulsen spørger om, og det er det, jeg har svaret på her.

Kaj Poulsen (S):

Men når ministeren kan give det svar, han her giver om det, der står i bemærkningerne til lovforslaget, og når man på spørgsmål nr. 11 kan give det svar, at man til udgifterne vil lægge ca. 20 pct. – altså til de udgifter, der er ud over prioritetsudgifterne – og når man kan påvise, at udgifterne på de kollegier, hvor der er problemer, kun er steget med ca. 10 pct., men at der alligevel er sket en huslejstigning på fra 789 kr. til knap 1.100 kr., hvilken sammenhæng er der så imellem de svar, ministeren giver udvalget, og de praktiske realiteter samt de svar, vi altså skal lytte til her, hvis det overhovedet kan betegnes som svar?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 68

3) Til *boligministeren* af:

Kaj Poulsen (S):

»Betragter ministeren en huslejestigning i enkelte kollegiebebyggelser på 250–300 kr. pr. måned som ganske særlige problemer?«

Skriftlig begrundelse

I spørgetiden onsdag den 10. oktober udtalte ministeren, at kollegier med »ganske særlige problemer« ville kunne hjælpes. Det er naturligvis væsentligt at vide, hvad ministeren mener med udtrykket »ganske særlige problemer«.

Kaj Poulsen (S):

I spørgetiden i sidste uge gav ministeren en åbning for, at man kunne løse problemer for de kollegianere, der er ramt af de voldsomme huslejestigninger, idet ministeren sagde, at man kunne tage fat på de kollegier, der havde ganske særlige problemer. Mit spørgsmål lyder derfor: kan det betragtes som »ganske særlige problemer«, når huslejen er steget 40–50 pct. og nogle steder mere, eller hvad er det, ministeren sigter til med »ganske særlige problemer«?

Boligministeren (Bollmann):

Nu har hr. Kaj Poulsen stillet 4 spørgsmål i dag, og de svar, jeg er nødt til at give, griber jo en del ind i hinanden, men jeg vil gerne gentage, at omlægningen har medført, at en række kollegier af mindre god standard, som ikke tidligere har fået tilskud, nu vil få tilskud. Det gjorde jeg også rede for i sidste uge på et spørgsmål. Til gengæld er der så sket en nedsættelse af tilskuddene til en del kollegier, der har særlig høj standard, eller som har meget store driftsudgifter som følge af et højt serviceniveau.

Jeg vil også gerne gentage, at omkring 53 kollegier omfattende ca. 11.000 enheder vil få øget tilskud, medens omkring 35 omfattende ca. 6.000 enheder vil få et formindsket tilskud.

Huslejetilskuddene er som sagt beregnet med udgangspunkt i regnskaberne for 1982, idet det generelt er forudsat, at stigningen andrager de 20 pct. Derfor mener jeg, at de i spørgsmålene omtalte huslejestigninger kan være fremkommet som følge af, at stigningen i driftsudgifterne har været større end normalt; det tror jeg også jeg sagde i det sidste

svar. På den baggrund mener jeg ikke uden videre, at en stigning som nævnt her bør give anledning til særlige problemer.

Kaj Poulsen (S):

Der er jo et gammelt ord, der siger, at man kan trække æslet til truget, men man kan ikke tvinge det til at drikke. Jeg ved ikke, om jeg kan nøjes med at spørge ministeren, om han vil svare på det spørgsmål, der er stillet, eller jeg skal stille det en gang til.

Det, jeg har spurgt om, er, om det udtryk, ministeren brugte i sidste uge, nemlig at man kunne tage det op, hvis det gav ganske særlige problemer på enkelte kollegier, kan dreje sig om en huslejestigning på 250–300 kr. på kollegier. Eller hvad er det, ministeren betragter som ganske særlige problemer?

Boligministeren (Bollmann):

Jeg vil så gentage, hvad jeg sagde for et øjeblik siden, nemlig at jeg ikke generelt mener, at en sådan stigning behøver at give anledning til ganske særlige problemer.

Kaj Poulsen (S):

Det svar vil jeg meget gerne sige tak for. Så er der det andet spørgsmål: hvad er så »ganske særlige problemer«, som ministeren omtalte i spørgetiden i onsdags her i folketinget? Hvad er det, der er ganske særlige problemer, som skal foreligge, for at der kan tages fat på disse ting på kollegierne?

Albrechtsen (VS):

Jeg vil gerne prøve at bidrage lidt til afklaringen. Som jeg forstod besvarelsen, sidste gang ministeren talte om disse ganske særlige problemer – og jeg kunne notere mig, at det jo også var således, det blev opfattet i pressen – drejede det sig om, at vi da var enige om, at det var de kollegier, som havde været nævnt i dagspressen, med disse katastrofale huslejestigninger, det drejede sig om, når vi talte om »ganske særlige problemer«. Således lå det klart i ministerens fremstilling – og det vil jeg bede ministeren bekræfte – at det var det, problemerne drejede sig om, at det er det, det i al korthed drejer sig om, når vi taler om ganske særlige problemer.

Boligministeren (Bollmann):

[Boligministeren]

Jeg vil da gerne bekræfte, at jeg gav den åbning for en uge siden, og jeg vil også sige, at vi selvfølgelig må se på de ganske særlige tilfælde, som kan forekomme – og det kan være dér, 1982-regnskabet f.eks. har været atypisk. Men jeg mener ikke, at man generelt kan sige, at det er helt særlige problemer, fordi man af en eller anden grund, som måske ikke udelukkende har med tilskudsændringen at gøre, kommer op på en sådan stigning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 69

4) Til *boligministeren* af:

Kaj Poulsen (S):

»Hvad agter ministeren at foretage for at hjælpe de kollegianere, som er ramt af uforudset store huslejeforhøjelser på grund af omlægningen af kollegiestøtteordningen?«

Skriftlig begrundelse

Ministeren beroligede gentagne gange under behandlingen af forslag nr. L 145 om ændring af lov om boligbyggeri med, at det var begrænsede stigninger, en omlægning af støtteordningen ville medføre.

Boligministeren (Bollmann):

Svaret på, hvad jeg agter at foretage for at hjælpe de kollegianere, der er ramt, har jeg næsten givet i svaret på det sidste spørgsmål. Vi er opmærksomme på – og det sagde jeg også for en uge siden – at der kan være helt specielle tilfælde, f.eks. hvor det er atypiske regnskaber, og så må boligstyrelsen selvfølgelig se på det grundlag, der har været fremlagt for beregningen af støtten.

Kaj Poulsen (S):

Nu er vi altså nede i problemet, om det er atypiske regnskaber. Jeg går ud fra, at der ikke er nogen kollegier, der har fået godkendt regnskaber, som ikke har fulgt de regler, som skal følges, så det bliver jo spændende at se, om ministeren mener, det er et atypisk problem, at gangarealet i et kollegium er to-tre gange så stort som i andre kollegier. Det bliver spændende at se, om ministe-

ren mener, det er et atypisk problem, at huslejerne i kollegierne skal stige med 40–50 pct.

Jeg er lidt bedrøvet over, at vi ikke har kunnet få nogen klare svar her i dag, og jeg blev noget overrasket i sidste uge over, at nogle af aviserne havde fået et positivt indtryk af de svar, ministeren gav her i folketinget. Jeg er spændt på at se, hvad man kan få ud af de svar, vi har fået her i dag. Men vil ministeren ikke engang give den åbning, at uddannelsessøgende, som er på Statens Uddannelsesstøtte, har ganske særlige problemer, når deres husleje stiger med fra 200 kr. til 300 kr. eller med 40–50 pct.?

Boligministeren (Bollmann):

Jeg har forsøgt at svare på de spørgsmål, som hr. Kaj Poulsen har stillet. Om hr. Kaj Poulsen så er tilfreds, er jo et andet spørgsmål. Jeg mener i øvrigt ikke, at eventuelle problemer om Statens Uddannelsesstøtte skal løses via boliglovgivningen.

Albrechtsen (VS):

Jeg hæftede mig ved, at ministeren under besvarelsen af et af de tidligere spørgsmål over for hr. Kaj Poulsen bekræftede, at der ikke var noget her, som skulle luskes igennem, og at vi også kunne være enige om, at der er kollegier, hvor der er en ganske ny situation i forhold til de oplysninger, som i sin tid blev givet til boligudvalget. Men når oplysningerne var, som de var i sin tid, og når der altså foreligger en ny situation i forhold til disse oplysninger, og når det er således, at der ikke skal luskes noget igennem, må konsekvensen også være – når ministeren besvarer det spørgsmål, som jeg har stillet gennem boligudvalget om en oversigt over stigningerne, et spørgsmål, som forhåbentlig giver anledning til en drøftelse i boligudvalget – at vi kan være enige om, at der ikke skal ske det, som hr. Kaj Poulsen med rette frygtede var ved at ske, nemlig at der skulle luskes noget igennem, som ikke var i overensstemmelse med det grundlag, som forelå i sin tid.

Boligministeren (Bollmann):

Jeg finder, jeg har svaret adskillige gange på det spørgsmål, hr. Albrechtsen stiller, men jeg vil gerne gentage, at jeg ikke finder – i hvert fald med de oplysninger, vi er i besid-

[Boligministeren]

delse af nu – at der er behov for en generel ændring af ordningen. Jeg har givet tilsagn om, at vi er parate til at se på de ganske særlige tilfælde. Jeg tror ikke, det bliver mange.

Kaj Poulsen (S):

Idet jeg går ud fra, at boligministeren, som det er normalt, udtaler sig på regeringens vegne, vil jeg gerne spørge, om det sidste, boligministeren svarede mig, nemlig at eventuelle problemer for de studerende på SU ikke skulle løses over boligstøtteordningerne, skulle betragtes som et tilsagn eller en oplysning om, at regeringen så vil hjælpe over SU, eller det bare var en tom floskel.

Boligministeren (Bollmann):

Det var et svar på hr. Kaj Poulsens spørgsmål, og jeg ønsker ikke at diskutere Statens Uddannelsesstøtte i forbindelse med et spørgsmål om kollegiestøtte.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 52**5) Til justitsministeren af:****Sven Skovmand (RV):**

»Vil ministeren drage omsorg for, at alle, der ønsker at bevare et dansk pas, kan få mulighed for at udskifte deres pas inden den 31. december 1984?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge Politiken fra den 7. oktober har lederen af Københavns politis paskontorer meddelt, at man ikke vil give EF-modstandere mulighed for at udskifte deres pas før tiden for herved at slippe for at få det EF-pas, der skal indføres efter nytår. Kun defekte og ubrugelige pas vil blive udskiftet, siger han.

Denne erklæring er en hån mod de mange mennesker, som ikke ønsker at få et EF-pas, og som er villige til at betale et ekstra beløb for at beholde deres danske pas.

EF-passet rummer ingen praktiske fordele. Det er alene indført for at få folk i EF-landene til at føle sig som europæere. Derfor er det naturligt, at EF-passet vækker modvilje i store dele af den danske befolkning. Denne modvilje bør ministeren respektere. Folk må vide med sikkerhed, at de kan få deres pas

udskiftet, hvis de anmoder om det inden udgangen af året.

I øvrigt bør det vel også spille en rolle for regeringen, at udskiftningen af passet giver staten ekstra indtægter og dermed bidrager til at mindske underskuddet på statsregnskab.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg kan sige, at der såvel før som efter den 1. januar 1985 vil blive udstedt danske pas. Efter den 1. januar 1985 vil passene imidlertid blive udarbejdet i overensstemmelse med EF-resolutionen af 23. juni 1981, og det medfører, at danske pas vil få et andet format og en anden farve, men der er i øvrigt store fordele knyttet hertil.

Hvis jeg har forstået spørgsmålet rigtigt, er det, hr. Sven Skovmand er interesseret i, problemet om, hvorvidt man generelt kan give en mulighed, som man ikke har i dag, for at udstede pas. Efter de gældende regler udstedes pas med gyldighed i 1–10 år. I gyldighedsperioden er pasindehaveren ikke berettiget til at få udstedt nyt pas, medmindre det tidligere pas er udskrevet eller beskadiget eller det på fyldestgørende måde godtgøres, at passet er bortkommet, eller at pasindehaveren har ændret navn. Hvis jeg har forstået det rigtigt, ønsker hr. Svend Skovmand dette ændret generelt, sådan at der bliver øget adgang til at få et nyt pas. Hvis det er tilfældet, vil jeg gerne overveje det.

Sven Skovmand (RV):

Jeg vil gerne sige ministeren tak for det imødekommende svar – sådan opfatter jeg det – og jeg går ud fra, at det ikke står skrevet i grundloven, at man ikke kan få lov til – og nu skal jeg juridisk udtrykke mig pinligt korrekt – at få et pas, der ikke er i overensstemmelse med EF-resolutionen af 23. juni – var det 1981? Det, det drejer sig om, er jo, at der er et stort antal mennesker, som ikke kan lide tanken om at skulle bruge det pas, som EF-resolutionen har været så venlig at udstyre os med efter den 1. januar. Selv om ministeren hævder, at der er fordele ved det nye pas, må man vel sige, at det pas, vi bruger i dag, er godt nok til at bringe os frem og tilbage over grænserne, og jeg kan derfor slet ikke se, at der skulle være nogen betænkelig-

[Sven Skovmand]

heder ved, at man accepterer, at folk får et nyt pas.

Der er ét praktisk problem, og det er, at det vil være uhensigtsmæssigt, om alle kunder kommer den 30. december eller på et andet bestemt tidspunkt og får at vide, at det er for sent at få udstedt et pas, og derfor vil jeg spørge – jeg ved ikke, om ministeren kan svare på det i dag – om ministeren vil inddrage det i sine overvejelser at fastlægge en dato, som bliver det tidspunkt, hvor man kan være sikker på at få et pas, der ikke er i overensstemmelse med EF-resolutionen af 23. juni 1981. Jeg tror, det vil være en nyttig foranstaltning, som kan spare både borgerne og politiet for problemer og ærgrelser.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Den bestemmelse, der skal komme, mener jeg skal være generel. Jeg vil slet ikke gå ind på den mere politisk prægede diskussion; den synes jeg måske ikke helt hører hjemme i forbindelse med pas, men det er ikke det afgørende. Der kan være nogle, der er interesserede i at få et nyt pas nu, så det gælder i 10 år. Der kan også være nogle, hvis pas ikke er udløbet, og som ønsker det nye pas efter den 1. januar. Jeg synes egentlig, det er en meget liberal opfattelse, hvis man siger: ja men hvis ikke der er noget til hinder for det, så lad dem dog få lov til det.

Vi skal alligevel udsende en bekendtgørelse eller et cirkulære angående pas, hvor der også bliver tale om en mindre forhøjelse, for det er blevet dyrere at udarbejde et pas, og jeg vil nu overveje, at vi fremskynder det, sådan at der bliver adgang til at få et pas, hvis man ønsker det, hvad enten det er før eller efter den 1. januar. Én ting må man selvfølgelig sikre sig, og det er, at man får destrueret det gamle pas, så folk ikke har flere pas at gå med. Men jeg vil da meget gerne efterkomme, hvad der ønskes fra begge sider, både af dem, der ønsker at få udstedt et pas nu på den gamle, om jeg så må sige, grå facon, og af dem, der ønsker med det samme at kunne få et nyt pas, når de nye pas kommer. Og da staten måske endda kan tjene lidt på det, kan jeg jo ikke have noget imod det.

Sven Skovmand (RV):

Jeg siger endnu en gang tak for ministerens velvilje. Jeg synes, det er god fornuft og liberalitet og måske også lidt økonomi, der er inde i billedet.

Jeg ved ikke, om jeg kan være så fræk at tillade mig at spørge ministeren, om man har gjort sig nogen tanker om, hvad man vil bruge de ekstra penge til.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg kan kun svare også dér generelt, at vi selvfølgelig vil bruge dem til noget fornuftigt, som justitsministeriet altid gør det.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

- Ahlmann-Ohlsen: spm. nr. S 3
- Alice Faber: spm. nr. S 6
- Arne Jensen: spm. nr. S 8
- Tove Lindbo Larsen: spm. nr. S 9
- Lenger: spm. nr. S 10
- Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 11–13 og 32
- Inger Harms: spm. nr. S 14 og 30
- Maisted: spm. nr. S 16
- Breckmann: spm. nr. S 21
- Sander: spm. nr. S 22
- Lohmann: spm. nr. S 24
- Albrechtsen: spm. nr. S 27
- Jes Lunde: spm. nr. S 33
- Ikast: spm. nr. S 34
- Tommy Dinesen: spm. nr. S 36
- Hanne Thanning Jacobsen: spm. nr. S 37
- Per Stig Møller: spm. nr. S 39
- Kent Kirk: spm. nr. S 40
- Kaj Poulsen: spm. nr. S 41
- Arne Jensen: spm. nr. S 43
- Inger Stilling Pedersen: spm. nr. S 44
- Taanquist: spm. nr. S 47
- Tinning: spm. nr. S 48 og 49
- Agerschou: spm. nr. S 55
- Arentoft: spm. nr. 59

Spm. nr. S 3

Til forsvarsministeren (2/10 84) af:

Ahlmann-Ohlsen (KF):

»Vil ministeren foranledige, at farvandet Ålborg-Løgstør etableres med tilstrækkelig fyrbelysning, således at sejlads efter mørkets frembrud muliggøres?«

Begrundelse

Farvandet Ålborg-Løgstør kan i dag kun undtagelsesvis besejles efter mørkets frembrud. Begrænsningen af den tilstedeværende sejlfrihed forårsager en væsentlig forsinkelse og fordyrelse af fragt til og fra en række bysamfund langs Limfjorden, hvis aktivitetsniveau således sænkes unødigt.

Svar (9/10 84):

Forsvarsministeren (Engell):

Spørgsmålet om etablering af afmærkning til døgnsejlads i farvandet har været behandlet tidligere, senest i 1979, hvor havneudvalgene i Lemvig, Morsø, Skive, Struer, Thisted og Løgstør anmodede forsvarsministeriet om at ville afholde udgifter til etablering og vedligeholdelse af en afmærkning som den nævnte. Anmodningen blev afvist af forsvarsministeriet, bl.a. med henvisning til, at den omstændighed, at Limfjorden må betragtes som et gennemsejlingsfarvand, ikke efter forsvarsministeriets opfattelse kunne medføre en pligt for staten til at foretage en så omfattende afmærkning m.v. af farvandet mellem Løgstør og Ålborg som ønsket af havneudvalgene. Der blev samtidig peget på, at udgifterne til natafmærkning af Limfjorden fra Ålborg til Hals afholdtes af Ålborg og Nørresundby havne.

Farvandsdirektoratet har oplyst, at de i dag foreliggende forhold og omstændigheder vedrørende afmærkningen af farvandet Løgstør-Ålborg nøje svarer til, hvad der var gældende i 1979.

Det kan oplyses, at en gennemførelse af forslaget i dag skønnes at ville koste ca. 4 mill. kr., og at de årlige driftsudgifter vil udgøre 400.000-500.000 kr. En imødekommelse af forslaget vil i øvrigt medføre uoverskuelige konsekvenser i forbindelse med fremtidige krav om etablering af farvandsafmærkning for statsmidler.

Jeg må således henholde mig til den afgørelse, der blev truffet i 1979.

Spm. nr. S 6

Til *justitsministeren* (2/10 84) af:

Alice Faber (SF):

»Hvad vil det koste justitsministeriet at oplyse antal familiesammenføringssager for en 3-årig periode - 1981-1984 - fordelt på godkendelse henholdsvis afslag og antal overliggende sager?«

Begrundelse

Foranlediget af justitsministerens svar af 26. september 1984 på spørgsmål nr. S 1131 stilles ovenstående spørgsmål. Ministerens begrundelse for ikke at svare er, at det vil kræve betydelige undersøgelser.

Det forekommer ikke umiddelbart indlysende. Derfor udbedes oplysninger om, hvor mange mandår og hvor dyre telefonregninger der kan blive tale om.

Svar (11/10 84):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som nævnt i besvarelsen af spørgsmål nr. S 1131 er justitsministeriet ikke i besiddelse af nærmere specificerede statistiske oplysninger om ansøgninger om familiesammenføringer. Tilvejebringelse af de ønskede oplysninger vedrørende familiesammenføringssager i perioden 1981-1984 vil derfor nødvendiggøre en meget tidkrævende gennemgang i direktoratet for udlændinge af samtlige familiesammenføringssager i den pågældende periode.

Justitsministeriet er ikke i stand til at oplyse, hvor store omkostninger der vil være forbundet med gennemførelsen af en sådan undersøgelse.

Spm. nr. S 8

Til *socialministeren* (2/10 84) af:

Arne Jensen (S):

»Vil ministeren overveje at ændre adgangs- og aflønningsbetingelser for optagelse på vore revalideringsinstitutioner?«

Begrundelse

Vore revalideringsinstitutioner har gennem de senere år manglet søgning. Der er rundt omkring i landet adskillige ledige pladser til rådighed for revalidering og genoptræning.

[Arne Jensen]

Denne udvikling er sket på trods af, at mange rettelig burde have udnyttet disse tilbud, bl.a. på grund af arbejdsskader, arbejdsmæssigt betingede forhold og psykiske belastninger i hverdagen.

Når så få frekventerer vore revalideringsinstitutioner, kan forklaringen bl.a. være aflønningsformen. F.eks. mister man som arbejdsledig sin dagpengereget ved genoptræning.

Det ville være ønskeligt, om der kunne gennemføres en aflønningsform, som tilskyndede alle, både med og uden beskæftigelse, til at lade sig genoptræne.

Svar (9/10 84):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Beslutning om optagelse i en revalideringsinstitution træffes af amtskommunens socialcenter efter indstilling af det sociale udvalg i pågældendes opholdskommune. Det er uden betydning for optagelsen, om pågældende er erhvervshæmmet af fysiske, psykiske eller sociale årsager, jfr. pkt. 67 i socialministeriets cirkulære af 18. marts 1976 om bistandslovens bestemmelser om institutionerne under amtskommunerne.

I denne bestemmelse nævnes endvidere, at revalidering så vidt muligt bør gennemføres inden for det almindelige uddannelsessystem eller ved optræning på en almindelig arbejdsplads, således at optagelse på revalideringsinstitution kun skulle komme på tale, når andre muligheder ikke skønnes anvendelige. Alligevel finder jeg, at betingelserne for at blive optaget på en revalideringsinstitution er så lempelige og det revalideringsmæssige sigte tilgodeses i så høj grad, at der ikke er grundlag for at ændre disse betingelser.

I begrundelsen for spørgsmålet anføres det da også, at årsagen til, at der rundt omkring i landet er adskillige ledige pladser til rådighed for revalidering og genoptræning, kan være aflønningsformen, herunder bl.a. det forhold, at en arbejdsledig mister sin ret til dagpenge ved en genoptræning.

Under optræning på en revalideringsinstitution modtager den pågældende enten en ydelse fra det sociale udvalg i sin opholdskommune, beregnet efter bistandslovens kontanthjælpsregler, eller et arbejdsvederlag fra institutionen, i almindelighed mindstelønnen inden for vedkommende fagområde. Disse

ydelser træder i stedet for en eventuel arbejdsløshedsunderstøttelse. Optræningsperioden er ikke anciennitetsgivende i relation til arbejdsløshedsdagpenge, men betragtes som en »død« periode, det vil sige, at tidspunktet for udløb af arbejdsløshedsdagpenge forlænges med et tidsrum svarende til optræningsperioden.

Sammenslutningen af Institutioner for Erhvervshæmmede (SIE) har oplyst, at det kun er inden for det sidste år, at der specielt i Københavnsområdet er opstået problemer med ledige pladser. Hvad årsagen hertil er, kendes ikke, og jeg vil derfor anmode socialstyrelsen om at undersøge dette problem nærmere.

Spm. nr. S 9

Til *landbrugsministeren* (2/10 84) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre forbrugerne mod tylanrester og andre medicinrester i kød?«

Begrundelse

Af Berlingske Tidende den 1. oktober 1984 fremgår det, at foderstofkontrollen er ude af stand til at sikre forbrugerne kød uden medicinrester, og at sikkerhedsforanstaltningerne i nogen grad er brudt sammen.

Aftalen mellem landboorganisationerne og foderstoffirmaerne, som nu er brudt, har hidtil sikret forbrugerne mod tylanrester, men situationen er nu ændret.

Det kan vel ikke være rimeligt, at forbrugerne skal undgælde for producenternes produktionsfremmende tiltag – en opfattelse, der ifølge Berlingske Tidende deles af forstanderen for statens foderstofkontrol, der »ikke ønsker det skidt i dansk foder«.

Svar (10/10 84):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kjøfoed):

Stoffet tylan (tylosin) kan lovligt inden for husdyrbruget anvendes til to formål, nemlig som medikament i forbindelse med sygdom i besætningen eller som vækstfremmende stof igennem iblanding af små doser i foderet. Anvendelsen som medikament er reguleret af bestemmelser i antibiotikabekendtgørelsen fra 1972. Efter disse regler vil en dyrlæge

[Landbrugsministeren]

efter at have stillet en diagnose kunne udlevere stoffet til besætningsejer til viderebehandling. Der gælder her en tilbageholdelsestid på 6 dage, før behandlede dyr kan leveres til slagting. Det er især smågrissygdomme, der behandles med tylosin, og jeg kan i denne forbindelse oplyse, at veterinærdirektoratet aldrig i den løbende stikprøvekontrol har påvist forekomst af tylosin i svinekød.

Hvad dernæst angår stoffets anvendelse som vækstfremmefaktor, er det ikke tilladt besætningsejeren selv at foretage iblanding i foderet. Dette skal ske på foderstoffabrikken i overensstemmelse med foderstovlovgivningens regler.

De mængder, der lovligt kan iblandes, er langt mindre end de doser, der anvendes til sygdomsbekæmpelse, og doserne er fastsat med henblik på at udelukke risiko for restkoncentrationer.

De gældende regler må herefter anses for tilstrækkeligt værn mod tylanrester og andre medicinrester i de animalske produkter.

En anden sag er, at jeg varmt støtter, at man undlader at bruge tylan som vækstfremmende tilsætningsstof, selv om det anvendes i mange andre lande, herunder det øvrige EF. Det hænger sammen med, at vi i Danmark principielt helst ser sådanne stoffer forbeholdt sygdomsbekæmpelse, jfr. vor generelt restriktive holdning til anvendelse af medicin i husdyrbruget.

Spm. nr. S 10

Til finansministeren (2/10 84) af:

Lenger (VS):

»Kan ministeren bekræfte, at regeringen har forberedt de kommunale organisationer på, at der i 1985 vil blive inddraget et milliardbeløb fra kommunerne til staten, og at der i 1986 vil blive indført nye refusionsregler i bistandsloven, således at den kommunale egenfinansiering vil blive øget?«

Begrundelse

Ministeren har i besvarelsen af spørgsmål nr. S 1107 (folketingsåret 1983-84, 2. samling) oplyst, at regeringens overvejelser om indgreb over for kommunerne endnu ikke er afsluttet.

Spørgeren er imidlertid orienteret om, at de kommunale organisationer allerede – underhånden – er orienteret om regeringens overvejelser. Disse overvejelser går ud på, at der i 1985 vil blive foretaget et indgreb, der vil inddrage et milliardbeløb fra kommunerne.

I 1986 vil der blive indført nye refusionsbestemmelser i bistandsloven, således at den kommunale egenfinansiering vil blive øget på bl.a. institutionsområdet. Der er nævnt kommunal egenfinansiering på op til 100 pct.

Spørgeren finder, at sådanne omlægninger vil medføre en chokopbremsning i kommunerne, som vil overgå de hidtidige indgreb med mange længder. Det vil totalt slå budgetlægningen i stykker allerede fra 1985, og det vil føre til nedlæggelse af institutioner for børn og ældre. Den sidste rest af det kommunale selvstyre er forsvundet for længst, og et indgreb af nævnte karakter vil indebære, at kun den formaliserede nedlæggelse af kommunerne mangler.

Svar (11/10 84):

Finansministeren (Palle Simonsen):

Før kommunalreformen blev ca. halvdelen af kommunernes samlede udgifter dækket ved refusioner fra staten til bestemte formål. Efter kommunalreformen er størstedelen af refusionssystemet blevet afskaffet og erstattet af bloktilskud. Hovedsigtet med tilskudsreformen har været at skabe bedre overensstemmelse mellem kompetence og økonomisk ansvar og at undgå en forvridding i prioriteringen mellem refusionsområder og de fuldt kommunalt finansierede områder.

Omlægningen til bloktilskud er endnu ikke gennemført på det sociale område. Med henblik på at fuldføre tilskudsreformen agter regeringen derfor at forelægge lovforslag om en omlægning af de sociale refusioner til bloktilskud med virkning fra 1. januar 1986.

Omlægningen vil i overensstemmelse med det lovfæstede totalbalanceprincip ved byrdeomlægning mellem staten og kommunerne være økonomisk neutral for den kommunale sektor som helhed. Regeringen vil samtidig efter forhandling med de kommunale organisationer justere det eksisterende kommunale udligningssystem.

Spm. nr. S 11

[Finansministeren]

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (2/10 84) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Skal nærradioudvalget varetage lytternes eller politikernes interesser?«

Begrundelse

Undersøgelser har vist, at ca. $\frac{2}{3}$ af befolkningen ønsker TV med reklamer. Et forbud mod reklamer i nærradio bør derfor revurderes.

Svar (10/10 84):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Forsøgsvirksomheden med nærradio og lokal-TV har fået et meget betydeligt omfang, idet der i dag findes 130 projekter. Antallet af stationer, der i øjeblikket udsender programmer, er 100, og en række af disse stationer er som bekendt genstand for stor interesse fra publikums side.

For lokalradio- og -TV-udvalget blev der den 28. september 1981 udfærdiget følgende kommissorium:

»Udvalget har til opgave at udarbejde forslag til retningslinier for forsøgenes gennemførelse, behandle og foretage indstilling vedrørende ansøgninger om tilladelse til lokal forsøgsvirksomhed og afgive indstilling om anvendelsen af de tilskudsmidler, der forventes at være til rådighed for forsøgene. Udvalget skal tillige følge forsøgene med henblik på afgivelse af en redegørelse, der eventuelt kan danne grundlag for en varig ordning med lokal radio- og fjernsynsvirksomhed.«

Det er herefter udvalgets opgave at påse, at de retningslinier, som er fastsat for forsøgsordningen, overholdes af stationerne, således at ordningen kan fungere efter hensigten.

Med hensyn til reklamer i nærradioerne, som nævnes i begrundelsen for spørgsmålet, kan det oplyses, at det ved lovens gennemførelse var en forudsætning for folketingets flertal, at reklamer ikke må forekomme. Jeg har tilkendegivet, at jeg vil overveje at tage initiativ til en ændring af reglerne på dette punkt, hvis der er den fornødne politiske tilslutning hertil.

Spm. nr. S 12

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (2/10 84) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor store udgifter er der forbundet med nærradioudvalget, der tilsyneladende er et censororgan, der ikke varetager lytternes interesser?«

Begrundelse

Det virker grotesk, hvis man bruger penge på at knægte ytringsfriheden i et demokratisk samfund.

Svar (10/10 84):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

De med lokalradio- og -TV-udvalgets virksomhed i 1984 forbundne udgifter til kontorhold, befordring m.v. er budgetteret til 100.000 kr. Om udvalgets opgaver kan jeg henvise til besvarelsen af spørgsmål nr. S 11.

Spm. nr. S 13

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (2/10 84) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren foranledige en undersøgelse af radiolytternes stilling til reklamer i radio?«

Begrundelse

Den populære Radio Mercur blev flittigt aflyttet, selv om den benyttede reklamer. Spørgeren mener, at lytterne ikke var utilfredse eller tog skade dengang, og at dette ikke har forandret sig. Ikke desto mindre må nærradioer og Danmarks Radio ikke sende reklameindslag – på grund af en tåbelig lov.

Svar (10/10 84):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Finansudvalget har ved aktstykke nr. 353 den 4. juni 1982 tiltrådt en statslig bevilling til forsøgsordningen med nærradio og lokal-TV på 6 mill. kr. – under forudsætning af et lige så stort engagement fra kommunal side.

Efter indstilling fra lokalradio- og -TV-udvalget har kulturministeriet afsat 829.500 kr.

[Ministeren for kulturelle anliggender]

til undersøgelser vedrørende ordningens faktiske forløb, heraf ca. 719.500 kr. til lytter- og seerundersøgelser, som gennemføres af Gallup Markedsanalyse A/S.

Det er min opfattelse, at der ikke skal anvendes yderligere statsmidler på forsøgsordningen, og det er således ikke tanken i forbindelse med denne at foretage en undersøgelse af lytternes holdning til reklamer i radio. Med det kendskab, som vi har til befolkningens holdning til reklamer i TV, finder jeg det i øvrigt ikke særlig påkrævet, at der skulle iværksættes undersøgelser af forholdene på radioområdet.

Det kan tilføjes, at spørgsmålet om reklame i radio og TV vil blive behandlet i mediekommissionens afsluttende betænkning, der skal foreligge inden udgangen af 1984.

I øvrigt skal jeg med hensyn til reklameforbudet henvise til besvarelse af spørgsmål nr. S 11.

Spm. nr. S 14

Til *justitsministeren* (2/10 84) af:

Inger Harms (SF):

»Vil ministeren oplyse, i hvor mange tilfælde halmafbrænding i sommeren 1983 og sommeren 1984 har ført til dødsulykker, afbrændte bygninger, trafikuheld med kvæstede til følge eller andre former for uheld, samt oplyse, i hvor mange tilfælde der er rejst sigtelse mod landmænd for ikke at have overholdt reglerne vedrørende halmafbrænding eller for at have udvist uforsigtighed?«

Begrundelse

Foruden de her nævnte former for uheld ved man at der hvert år omkommer et stort antal stykker vildt og fugle, samt sker ødelæggelse af hegn, krat og fauna m.m. Ved årets begyndelse blev reglerne for halmafbrænding lempet. Det har været svært for folk uden tilknytning til landbruget at forstå årsagen til disse lempelser. På baggrund af denne sommers mange uheld vil jeg opfordre ministeren til at tage reglerne for halmafbrænding op til overvejelse endnu en gang med henblik på en stramning.

Svar (12/10 84):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Justitsministeriet er ikke i besiddelse af det talmateriale, der er fornødent til en besvarelse af spørgsmålet, og jeg er af ressourcemæssige grunde betænkelig ved at igangsætte en omfattende indsamling heraf fra de enkelte politikredse landet over.

Jeg kan bekræfte, at reglerne i justitsministeriets bekendtgørelse om brandværnsforanstaltninger ved afbrænding af halm, affald, bål og fyrværkeri m.v. blev ændret på enkelte punkter med virkning fra den 15. juni i år. Der var imidlertid ikke som anført af spørgeren tale om lempelser, men om tekniske forbedringer i overensstemmelse med en indstilling fra en arbejdsgruppe med repræsentanter for statens brandinspektion, Dansk Brandinspektørforening og landbruget.

Begrundelsen for spørgsmålet indeholder imidlertid en opfordring til mig om at overveje reglerne strammet. Statens brandinspektion har i den anledning oplyst, at man på grundlag af oplysninger fra den løbende kontakt med brandinspektørerne i kommunerne er af den opfattelse, at antallet af udrykninger til brande som følge af halmafbrændinger og karakteren af disse brande ikke adskiller sig i særlig grad fra tidligere år. Endvidere er der givet udtryk for, at den i 1984 foretagne revision af reglerne betyder større sikkerhed ved afbrændingens påbegyndelse. Man finder ikke, at der er grundlag for at overveje reglerne strammet.

Jeg vil gerne føje til, at det allerede i de gældende regler udtrykkeligt er fastsat, at afbrænding skal foregå således, at den ikke medfører fare for ildens udbredelse eller ved røg eller på anden måde er til væsentlig ulempe for omgivelserne, herunder vej- og lufttrafikken.

Spm. nr. S 16

Til *arbejdsministeren* (2/10 84) af:

Maisted (FD):

»Hvilke forholdsregler vil ministeren tage i brug for at hindre gentagelser af misbrug af jobskabelsesordningen, således som det er sket i et tilfælde i Ålborg kommune?«

Begrundelse

Det fremgår af dagspressen, at det omstridte jobskabelsesprojekt Danish Wood Technology nu er gået konkurs og med et

[Maisted]

tab af offentlige midler formentlig i en størrelsesorden af ca. 3 mill. kr.

Samtidig har virksomheden i den forløbne tid pådraget en privat virksomhed – Scandryer Industri Teknik urimelig konkurrence – med påfølgende manglende dækningsbidrag for denne virksomhed. Den pågældende ejer, Kaj Tosti, protesterede allerede inden starten imod projektet.

Spørgeren udbeder sig endvidere en redegørelse for, hvorledes Ålborg kommune har kunnet yde ekstraordinære løntilskud samt et lån på 400.000 kr. til indkøb af maskiner.

Spørgeren udbeder sig ministerens bedømmelse af, om jobskabelsesordningen skal være til rådighed for spændende sociale eksperimenter.

Svar (10/10 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Med hensyn til hændelsesforløbet i sagen kan jeg henvise til besvarelsen af spørgsmål nr. 41 af 11. april 1984 (Alm. del – bilag 47) fra folketingets arbejdsmarkedsudvalg. Dette svar redegør både for baggrunden for, at virksomheden »Wood Tech« har kunnet få jobskabelsesstøtte, og for de forholdsregler, som på tidspunktet for svaret var under forberedelse.

De pågældende forholdsregler: »Uddybende vejledning til § 14 i arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 66 af 18. februar 1983 om jobskabelse, jfr. lov nr. 286 af 9. juni 1982 om jobskabelse«, er siden udsendt.

Vejledningen sikrer, at et eventuelt (amts)-kommunalt engagement i et jobskabelsesprojekt ikke får karakter af en støtteordning, der lægges oven i den statslige jobskabelsesstøtte.

Spm. nr. S 21

Til *statsministeren* (2/10 84) af:

Breckmann (Fær.):

»Kan statsministeren oplyse, hvordan en eventuel henstilling fra færøske myndigheder om overtagelse af området TV- og radiospredning som færøsk særanliggende vil blive modtaget af den danske regering?«

Begrundelse

I disse dage, hvor der sker en betydelig liberalisering af TV- og radiospredningen i

Danmark og vore nabolande, er intet mere naturligt, end at Færøerne får en større selvbestemmelsesret på dette område.

Anledningen til spørgsmålet er bl.a., at et kristeligt internationalt radioselskab, hvis formål bl.a. er at sende kristelige radioudsendelser til Østlandene, i 1982 søgte det færøske landsstyre om tilladelse til at bygge en radiostation på Færøerne. Ansøgningen blev forelagt det færøske lagting, men inden lagtinget tog stilling til ansøgningen, tilbagekaldte landsstyret sagen på grund af manglende kompetence på dette område.

Svar (9/10 84):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Efter forhandlinger i 1951–52 mellem hjemmestyret og rigsmyndighederne om overtagelse af området »radio« som færøsk særanliggende er radiospredning på Færøerne, omfattende både radiofoni og fjernsyn, overgået til hjemmestyret, og lagtingslov nr. 23 af 28. marts 1956 bestemmer i overensstemmelse hermed, at lagtinget har eneret til radiospredning på Færøerne. Internationalt samarbejde om frekvensbenyttelse, maksimal effekt af den nationale radiosender m.v. varetages af post- og telegrafvæsenet, og oprettelsen af nye radiospredningsstationer kan først finde sted, når post- og telegrafvæsenet har foretaget den nødvendige internationale koordination af frekvensbenyttelse m.v. Post- og telegrafvæsenet yder endvidere teknisk bistand efter nærmere aftale. Der blev i 1952 indgået en overenskomst mellem landsstyret og post- og telegrafvæsenet om samarbejde på dette område; overenskomsten er senest fornyet i maj 1979.

Ved den internationale fordeling af frekvenser m.v., der blev vedtaget i Genève i 1975, blev der, under hensyntagen til Færøernes naturforhold og til en tilfredsstillende modtagning på færøske skibe i havområderne omkring Færøerne tildelt Færøerne en særlig kraftig sendereffekt til en national færøsk sender, der alene retter sig til Færøerne og færøske skibe. Det kan i denne forbindelse oplyses, at en række europæiske lande har fået tildelt samme frekvens som Færøerne, og at disse lande benytter kraftige sendere; det gælder bl.a. Sovjetunionen, Polen, DDR og Finland.

[Statsministeren]

I anledning af henvendelsen fra Trans World Radio blev der på landsstyrets initiativ ført drøftelser med rigsmyndighederne om mulighederne for at oprette en ny, kraftig sender til udsendelser til udlandet. Landsstyret har på baggrund af de herunder fremkomne oplysninger om de problemer af international, teknisk og kompetencemæssig karakter, som henvendelsen rejser, ønsket at få lejlighed til at foretage yderligere undersøgelser og overvejelser.

Spm. nr. S 22

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (2/10 84) af:

Sander (V):

»Er det korrekt, at medarbejdere ved Danmarks Radio, såvel journalistiske som tekniske, der er udstationeret ved TV-Syd i Sønderjylland, ud over deres overenskomstmæssige løn modtager et ekstraordinært, skattefrit tillæg på ca. 7.000 kr. om måneden?«

Begrundelse

I en tid, hvor der på arbejdsmarkedet, såvel det offentlige som det private, føres en stram indkomstpoltik, og hvor der har været fremført stærk kritik af Danmarks Radios udgiftsniveau, herunder lønkontoen, i forhold til andre radio- og TV-stationer, er det særlig uheldigt, at der nu foreligger oplysninger om, at TV-Syd i Syd- og Sønderjylland skulle udbetale et månedligt skattefrit tillæg på 7.000 kr. pr. medarbejder. Såfremt udbetalingen skyldes principper eller sædvaner i offentlig tjeneste, havde det været rimeligt at finde lokale medarbejdere, således at ekstraomkostninger i Danmarks Radio kunne være undgået.

Svar (10/10 84):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg kan efter brevsveksling med Danmarks Radio oplyse, at 8 medarbejdere ved Danmarks Radio, som er udstationeret til forsøget med TV-Syd, modtager et udstationeringstillæg, der for tiden udgør knap 7.000 kr.

Tillæggene udbetales efter regler, der er analoge med de for statens tjenestemænd

gældende regler for udstationering. Tillæggene er således i henhold til § 5 d i lov nr. 149 af 10. april 1922 om statsskat ikke skattepligtige for modtagerne.

Om baggrunden for udstationering af medarbejdere er det oplyst, at det ved tilrettelæggelsen af den oprindelige forsøgsperiode på 2 år indgik som en forudsætning, at den relativt lille faste stab så vidt muligt skulle sammensættes af DR-personale med den fornødne uddannelse på TV-området. Man ville herved sikre, at forsøgsperioden blev udnyttet effektivt.

Spm. nr. S 24

Til *ministeren for offentlige arbejder* (2/10 84) af:

Lohmann (S):

»Kan ministeren oplyse, hvilke udgifter der kan forventes i de kommende år for driften af færgerne »M/F Kalundborg«?

Begrundelse

Spørgsmålet stilles i tilslutning til det allerede stillede spørgsmål vedrørende eventuel beskæftigelse for en bareboat charter til Kalundborg-Samsø-ruten.

Svar (11/10 84):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

I DSBs budgetforslag er afsat følgende beløb til drift og vedligeholdelse af »M/F Kalundborg« (mill. kr. 1. januar 1984-prisniveau):

1985	1986	1987	1988
15,5	15,2	13,6	15,3

I 1985 skal gennemføres særlige værftsarbejder efter krav fra Bureau Veritas, 1986 og 1988 er normale værftsår, og i 1987 skal færgen i dok.

Spm. nr. S 27

Til *forsvarsministeren* (3/10 84) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil ministeren oplyse nærmere om betingelserne for udlån af krigsmagtens enheder til private formål, herunder reklame?«

[Albrechtsen]

Begrundelse

Det fremgik af Politiken den 2. oktober 1984, at Berlingske Tidende i anledning af konkurrentens 100 års dag havde fået livgardens tambourkorps til at musicere på Rådhuspladsen i København.

I den sammenhæng udtalte major B. O. Mathiesen til bladet, at »livgarden ikke bare (er) noget, man sådan kan bestille til at komme og underholde. Det kræver noget særligt, men vi betragter da Politikens jubilæum som noget af en københavnerbegivenhed«.

VS finder denne anvendelse af militære enheder interessant, også med de naturlige begrænsninger, majoren gør rede for.

Derfor håber vi ikke, den alene er forbedret ledelsen af de store aviskoncerter, men at den kan blive en service, der kan ydes alle borgere, som skaber »københavnerbegivenheder«.

Der synes at være rige muligheder. F.eks. ville det være flot med marchmusik og messingsuppe ved de årlige Land og Folk-festivaler og ved Solidaritetens indsamlingsfester.

Men vi ser ingen grund til kun at fokusere på livgardens musikere; også andre enheder kunne gøre nytte. Således skal vi erindre om, at hjemmevernet på Frederiksberg jo var så venligt at ophænge plakater for det konservative folkeparti under vinterens valgkamp. Måske kan også andre – små – politiske partier få glæde af de frivilliges idealisme.

Og tænk, hvilken fordel det havde været for Berlingerens typografer, hvis de under blokaden i sin tid kunne have lånt jægerkorpset og svømmedykkerne til forsvar mod de gentagne politioverfald!

Svar (10/10 84):

Forsvarsministeren (Engell):

Forsvarets enheder lånes ikke ud til private formål.

Den kongelige livgarde har oplyst, at den for ca. ¾ år siden fik en henvendelse fra Berlingske Tidende: om livgarden kunne deltage i en march fra Det Berlingske Hus til Politiken for at markere Politikens 100 års fødselsdag den 1. oktober 1984. Livgarden skønnede, at der var tale om en københavnerbegivenhed, man burde deltage i, og at livgardens tambourkorps' deltagelse faldt inden for rammerne af de bestemmelser, som for-

svarskommandoen har fastsat for musikkorpsenes virksomhed.

Jeg er enig heri og kan i øvrigt oplyse, at der for forsvarets musikkorps er en årelang tradition for deltagelse ved jubilæer, dyrskuer, kongresser m.v. Gennem årene er der også givet koncerter på større arbejdspladser, og i begyndelsen af september i år gav livgardens musikkorps koncert i Københavns havn i anledning af havnens propagandauge.

Der bør efter min mening ikke sættes spørgsmålstejn ved forsvarets musikkorps' deltagelse i arrangementer af denne art, der udbygger kontakten mellem forsvaret og det civile samfund, selv om jeg er klar over, at spørgeren er modstander heraf, hvad enten dette skyldes en politisk holdning eller mangel på musikalitet.

Spm. nr. S 30

Til *miljøministeren* (4/10 84) af:

Inger Harms (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorledes udenlandske skibe får godkendt og synet anlæg til behandling eller opbevaring af kloakspildevand, inden de bliver sat ind på dansk-tyske ruter som f.eks. den kommende rute mellem Åbenrå og Eckernförde, der jo skal besejles af tyske skibe?«

Begrundelse

Jeg henviser til ministerens svar til mig på spørgsmål nr. S 1097 (1983-84, 2. samling) angående tilladelse til besejling af Åbenrå havn og om dispensation fra den af Danmark underskrevne Østersøkonvention.

I ministerens svar hedder det, at »det er statens skibstilsyn, der skal godkende og syne de anlæg til behandling eller opbevaring af kloakspildevand, danske skibe skal være forsynede med for at kunne opfylde havmiljølovens betingelser«.

Ministeren svarer endvidere, at skibe, der skal besejle Åbenrå havn, vil være indrettede således, at de enten har et godkendt behandlingsanlæg om bord eller er udstyrede med opsamlingsstanke. Spørgeren ønsker derfor oplyst, hvem der har foretaget nævnte godkendelse.

Svar (11/10 84):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har oplyst følgende, som jeg kan henvise til:

»I forbindelse med etablering af den kommende passagerrute mellem Åbenrå og Eckernförde var det oprindeligt forudset, at ruten skulle besejles med et tysk skib. Et tysk skib skal, forinden det indsættes på en passager-rute, godkendes og synes af det tyske skibstilsyn, det såkaldte See-Berufgenossenschaft.

Betingelsen for, at et skib kan godkendes til passagerfart, er, at det opfylder de krav om toiletspildevand, der er indeholdt i gældende internationale konventioner, herunder bl.a. Østersøkonventionen, som også Forbundsrepublikken Tyskland har ratificeret.

Ifølge oplysninger fra statens skibstilsyn har det tyske skib ikke fået tilladelse til at besejle ruten.

Skibstilsynet har modtaget ansøgning om godkendelse af et passagerskib fra et færøsk rederi, der ønsker at indsætte skibet på den omtalte rute.

Ansøgningen er endnu ikke færdigbehandlet i statens skibstilsyn.«

I overensstemmelse med min besvarelse af spørgsmål nr. S 1097 stillet af spørgeren i sidste folketingsssamling kan jeg tilføje, at jeg fortsat er indstillet på, at der ikke bør gives dispensation fra reglerne om udledning af toiletspildevand til skibe, der sættes ind i fast rutefart mellem Åbenrå og Eckernförde.

Spm. nr. S 32

Til *ministeren for offentlige arbejder* (4/10 84) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvilke regler hindrer, at danske telefonabonnenter benytter de såkaldte Korea-telefonapparater?«

Begrundelse

Som bekendt er der en række fabrikker i Sydkorea og andre u-lande, som leverer moderne telefonapparater af fremragende kvalitet til billig pris.

Telefonselskabernes u-landsfjendtlige ledelser vil stoppe denne gode og sunde beskæftigelse i u-landene til gavn for både de pågældende lande og de danske forbrugere.

De påstår, at det danske lovjungleoverflodighedshorn et eller andet sted skulle have bestemmelser om, at de danske telefonselskaber diktatorisk må bestemme, hvilke telefonapparater danske forbrugere må anvende.

Denne sagligt aldeles umotiverede indskrænkning i forbrugernes frie valg og i næringsfriheden må selvfølgelig ophæves. Ministeren bedes derfor oplyse, hvad det er for nogle paragraffer, der skal ophæves, for at frikonkurrencens velsignelser for den almindelige borger også fuldt lovligt kan finde anvendelse på det heromhandlede område.

Svar (10/10 84):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Ifølge de almindelige vilkår for telefonabonnement må en abonnent ikke foretage ændringer i telefonanlægget. Dette omfatter også selve telefonapparatet. Grundlaget herfor er den eneret, som tilkommer televirksomhederne i henhold til lov nr. 84 af 11. maj 1897 om telegrafer og telefoner og de udfærdigede koncessioner. For udstyr af de kategorier, som må tilsluttes telefonnettet, uden at det er leveret af televirksomhederne, gælder, at det enten skal være godkendt for tilslutning til telefonnettet eller skal tilsluttes via et af televirksomhederne leveret tilslutningsrelæ eller sikringsled.

Mange grunde har motiveret disse regler. For det første må udstyret ikke kunne medføre skade på personer eller telefonnettet eller forstyrre anden trafik i dette. For det andet er der et betydeligt hensyn at tage til, at de apparater, der bringes frem, er egnede til, at man kan kommunikere med hinanden på en tilfredsstillende måde.

Imidlertid er det regeringens hensigt at tilstræbe en udvidet liberalisering af terminalmarkedet. En nyordning forudsætter imidlertid, at overtrædelse af bestemmelserne om tilslutning af ikke-godkendt udstyr kan sanktioneres på en tilstrækkelig effektiv måde, hvorfor et lovforslag som basis for en nyordning overvejes.

De mener, at det må tages i betragtning ved gennemførelse af en nyordning, er imidlertid væsentlig flere og mere sammensatte, end spørgeren forudsætter i spørgsmålets begrundelse. Således er der også et hensyn at tage til dansk industri. En redegørelse for disse

[Ministeren for offentlige arbejder]

hensyn ligger ud over de rammer, som et svar på det stillede spørgsmål afstikker.

Spm. nr. S 33

Til *energiministeren* (4/10 84) af:

Jes Lunde (SF):

»Hvad agter ministeren at gøre for at forhindre etableringen af et kulfyret kraftvarmeværk i Brønderslev?«

Begrundelse

I Brønderslev er der i øjeblikket et nyanlagt og velfungerende halmfyret varmeværk, som vil blive udkonkurreret, hvis det kulfyrede kraftvarmeværk etableres. Kulfyring er i øjeblikket billigere end halmfyring, men både miljømæssigt og af hensyn til betalingsbalancen må anvendelsen af overskudshalmen fra markerne langt være at foretrække for import af kul. Ministeren bør derfor stoppe planerne om det kulfyrede kraftvarmeværk i Brønderslev.

Svar (9/10 84):

Energiministeren (Enggaard):

Det blev i 1981 aftalt mellem energiministeriet og Elsam/Elkraft, at der skulle opføres et mindre antal kraftvarmeværker som forsøgsanlæg, bl.a. i Brønderslev. Formålet hermed er bl.a. at indhente driftserfaringer, som kan medvirke til at forbedre beslutningsgrundlaget for de fremtidige valg af udbygningsformer – især hvad angår varmeforsyningen i mindre byområder.

Da det i 1982 blev besluttet at opføre et halmvarmeværk i Brønderslev, var alle berørte parter vidende om planerne om at opføre et kraftvarmeværk. Brønderslev kommune indgik således en kontrakt med halmsekskabet vedrørende varmeleverance i en periode på mindst 10 år. Indtil kraftvarmeværket bliver idriftsat, aftager kommunen en relativt stor varmemængde, der dækker ca. ¼ af fjernvarmebehovet, hvorefter halmvarmeværket indgår som mellemlast og spidslast i fjernvarmeproduktionen. I perioden, indtil kraftvarmeværket idriftsættes, vil der årligt blive anvendt ca. 8.500 tons halm i halmvarmeværket.

Kraftvarmeværket forventes tidligst idriftsat i januar 1987, hvilket er ca. 2 år senere

end oprindelig planlagt, således at fordelagtigheden af halmvarmeværket er blevet større end oprindelig vurderet.

Varmeproduktionen på halmvarmeværket forventes efter idriftsættelse af kraftvarmeværket at blive halveret. De herved ledigblivne halmressourcer vil herefter kunne finde anvendelse i andre halmvarmeværker, der kan forventes etableret i mindre bysamfund, der i dag er fjernvarmeforsynede fra oliefyrede kedler. Disse muligheder bliver nærmere vurderet i den igangværende varmeplanlægning.

Samlet indebærer etableringen af såvel et halmvarmeværk som et kraftvarmeværk i Brønderslev økonomiske, miljømæssige og valutamæssige fordele, idet såvel den kommende kraftvarmeproduktion som halmvarmeværkets varmeproduktion fortrænger hovedsagelig oliebaseret fjernvarme. Der er således ikke tale om, at det planlagte kraftvarmeværk i Brønderslev vil udkonkurrere halmvarmeværket.

Jeg finder på denne baggrund ikke, at der er anledning til at ændre på planene om etablering af et kulfyret kraftvarmeværk i Brønderslev.

Spm. nr. S 34

Til *miljøministeren* (4/10 84) af:

Ikast (KF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at den krone, der hidtil har været en del af statskovvæsenets bomærke, fortsat kan få lov til at være i statsskovvæsenets emblem og på dets brevpapir?«

Begrundelse

Af nationale grunde vil det være et rimeligt ønske, at statsskovvæsenet bibeholder kronen på emblem og officielle papirer.

Svar (11/10 84):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Beslutningen om en fælles designlinje for ministeriets departement og styrelser blev truffet af min forgænger i januar 1982.

Hovedfilosofien bag dette designprogram er, at alle enheder i ministeriet over for omverdenen præsenterer sig som en del af miljøministeriet. Dette indebærer, at der på

[Miljøministeren]

alle publikationer, skilte m.v. skal stå »miljøministeriet« sammen med den pågældende institutions eller styrelses navn. Det betyder ligeledes, at der med hensyn til brevpapir skal fastholdes et vist ensartet præg. Det valgte brevpapir er med skrifttypen Plantin i grønt tryk, udformet af designeren Erik Jerichau.

Jeg har fastholdt den tidligere miljøministers beslutning om et fælles designprogram for miljøministeriet, idet jeg finder, at det på en velafbalanceret måde giver de enkelte styrelser vide muligheder for at sætte deres individuelle præg på publikationer m.v., samtidig med at styrelserne over for omverdenen, f.eks. ved et ensartet præg på brevpapiret, præsenterer sig som en del af miljøministeriet. Jeg kan tillige oplyse, at skovstyrelsens emblem ikke har været inddraget i ministeriets fælles designprogram, og kronen figurerer således fortsat på dette emblem.

Vi vil i miljøministeriet naturligvis efter et passende tidsrum vurdere erfaringerne med vores designprogram og gennemføre nødvendige justeringer. I overvejelserne herom vil naturligvis indgå de enkelte styrelses erfaringer og ønsker, herunder skovstyrelsens og eventuelle andre styrelses ønske om at (gen)indføre kronen på brevpapiret.

Spm. nr. S 36

Til *arbejdsministeren* (4/10 84) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvad vil ministeren foretage på baggrund af den netop udkomne rapport fra socialforskningsinstituttet og institut for arbejdsmiljø, Danmarks tekniske højskole, om bedriftssundhedstjenesten under opbygning?«

Svar (12/10 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

I regeringens redegørelse af 9. maj 1983 til folketinget om arbejdsmiljø siges det om bedriftssundhedstjenesten (BST) bl.a., at den videre udbygning af obligatorisk BST er sat i bero, men at spørgsmålet vil blive taget op igen i forbindelse med den såkaldte midtvejsrapport fra den igangværende undersøgelse af BST, som socialforskningsinstituttet og institut for arbejdsmiljø, Danmarks tekniske højskole, gennemfører i årene 1982-86. Midt-

vejsrapporten ventes at foreligge i begyndelsen af 1985.

Den nu foreliggende rapport bringer resultaterne fra en dataindsamling, der er foretaget i 1982 som grundlag for den følgende, mere intensive del af undersøgelsen.

Rapporten giver således ikke i sig selv anledning til initiativer fra min side.

Spm. nr. S 37

Til *industriministeren* (4/10 84) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Vil ministeren gennem statens skibstilsyn medvirke til, at der i statens skibe for fremtiden vil blive lavet apering, således at kvinder kan få mulighed for at være ansatte inden for alle besætningskategorier?«

Begrundelse

Pigerne har delt lige vilkår med drengene om bord på »Georg Stage« og statens sømandsskoler, men de er for nærværende afskåret fra enhver chance for at samle sejltid til f.eks. navigatør-, maskinmester- og skibsføreruddannelserne.

Svar (11/10 84):

Industriministeren (Stetter):

Efter at industriministeriet i 1980 på baggrund af forbuddet i ligestillingslovens § 2 mod at forskelsbehandle kvinder og mænd ved ansættelse ophævede krav om særlige aperingfaciliteter for kvinder, er der ikke i søfartslovgivningen, herunder de af skibstilsynet administrerede regler, noget, der forhindrer, at kvinder gør tjeneste om bord på lige fod med mænd, hverken i statsskibe eller i andre skibe.

Spm. nr. S 39

Til *justitsministeren* (4/10 84) af:

Per Stig Møller (KF):

»Vil ministeren overveje at søge straffeloven ændret således, at bestemmelserne om prøveløsladelse ændres derhen, at afgørelse om prøveløsladelse ikke almindeligvis skal ske, efter at $\frac{2}{3}$ af straffetiden er udstået, men således, at straffetiden svarer til domfældelsen?«

[Per Stig Møller]

Begrundelse

Det kan forekomme stødende for den almindelige retsbevidsthed, at prøveløsladelse finder sted, efter at $\frac{2}{3}$ af straffetiden er udstået. Det gælder særligt, når der er givet dom for alvorlige forbrydelser mod liv og legeme. Spørgsmålet om ændring af bestemmelserne om prøveløsladelse rejstes ikke ud fra synspunktet om indførelse af strengere straffe, men ud fra en vurdering af, at strafudmålingen bør fastsættes som en absolut tidsperiode, der skal afsones. Så kan der finde løsladelse på prøve sted, når der foreligger særlige grunde dertil.

Det vil være langt mere forståeligt både for den dømte og for befolkningen.

Svar (11/10 84):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter straffelovens § 38 skal der, når to tredjedele af straffetiden, dog mindst 2 måneder, er udstået, træffes afgørelse om, hvorvidt den dømte skal prøveløslades. Prøveløsladelse kan ske tidligere, når særlige omstændigheder taler derfor og den dømte har udstået halvdelen af straffetiden, dog mindst 2 måneder. Efter § 38 forudsætter prøveløsladelse, at den dømtes forhold ikke gør løsladelsen utilrådelig. I praksis fører disse regler til, at der sker prøveløsladelse af omkring 90 pct. af de fængselsdømte, som opfylder de tidsmæssige betingelser herfor.

Efter § 39 betinges løsladelsen i øvrigt af, at den pågældende ikke i prøvetiden begår strafbar forhold. Endvidere fastsættes det i almindelighed som et vilkår for prøveløsladelsen, at den pågældende underkaster sig tilsyn fra kriminalforsorgen. Der kan også fastsættes andre vilkår for prøveløsladelsen.

Spørgsmålet om at afskaffe prøveløsladesinstituttet drøftes for tiden i straffelovrådet i forbindelse med rådets behandling af kommissoriet om det strafferetlige sanktions-system m.v. Rådets drøftelser af spørgsmålet foregår bl.a. på baggrund af betænkning nr. 806/1977 om alternativer til frihedsstraf, hvori spørgsmålet om en udvidet anvendelse af prøveløsladelse er drøftet indgående.

Jeg vil gerne sige, at jeg umiddelbart har sympati for tanken om at ændre det nugældende prøveløsladelsesinstitut, således at domstolene får større indflydelse på, hvor

lang straffetiden i realiteten bliver. Dette kan som af spørgeren nævnt ske ved at afskaffe den almindelige prøveløsladelse ved udståelse af to tredjedele af straffen, men der foreligger også andre muligheder, f.eks. at der indføres domstolsprøvelse af afslag på ansøgning om prøveløsladelse ved udståelse af to tredjedele af straffetiden. Problemets løsning må forudsætte indgående overvejelser, herunder bl.a. en vurdering af betydningen af de gældende vilkår for prøveløsladelse om strafri vandel, tilsyn af kriminalforsorgen m.v.

Spm. nr. S 40

Til landbrugsministeren (4/10 84) af:

Kent Kirk (KF):

»Kan ministeren give oplysninger om EF-Kommissionens aftale med den hollandske regering om gas- og andre energipriser for hollandske gartnerier, om, hvorvidt den seneste aftale, de hollandske gartnerier har fået på gasområdet, er i overensstemmelse med EF-reglerne, og om, hvad ministeren, hvis det ikke er tilfældet, agter at gøre i den anledning?«

Begrundelse

Europa-Parlamentet og Rådet har gentagne gange beskæftiget sig med den fordelagtige tarif for naturgas, som de hollandske gartnerier har nydt godt af.

På baggrund heraf indledte Kommissionen en undersøgelse, som den 15. december 1981 resulterede i en beslutning, hvori det hed, at den nationale støtteforanstaltning var uforenelig med Romtraktaten. Kommissionen har herefter i juni 1982 meddelt mig som medlem af Europa-Parlamentets landbrugsudvalg, at den efter forhandlinger med de hollandske myndigheder havde indgået en aftale om ændringer i tariffen til gartneribrug, som ville indebære, at den konstaterede konkurrencefordrejning hurtigt ville forsvinde.

Svar (9/10 84):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

I den i 1982 indgåede aftale mellem EF-Kommissionen og den hollandske regering om prisen for naturgas til det hollandske væksthugartneri indgik ud over overgangs-

[Landbrugsministeren]

bestemmelser og bestemmelser for mindre forbrugere tre væsentlige elementer:

- Væksthusgartnerier i Holland skulle betale samme pris for naturgas som industrien.
- Prisen til gartneri skulle ligesom prisen til industri stå i et fast forhold til prisen for svær fyringsolie.
- Gartneriets gaspris skulle ligesom industriprisen reguleres hvert kvartal i forhold til prisen på fyringsolie.

Ultimo september 1984 er indgået en ny aftale om levering af gas til væksthusgartneriet mellem det hollandske gasforsyningselskab, Vegin, og landbrugets hovedorganisation, Landbouwschap.

Denne aftale indeholder ifølge indberetninger fra den danske statskonsulent i Haag i princippet de samme elementer som aftalen fra 1982. Men under indtryk af de stærkt stigende oliepriser, især forårsaget af den stærkt stigende dollarkurs, er der fastsat en højeste pris, som gartnerne kan komme til at betale i aftaleperioden, 1. oktober 1984 – 30. september 1985.

Den fastsatte maksimumspris er 42,5 cent pr. m³.

Efter den gamle aftale skulle prisen for naturgas til hollandske gartnere i oktober kvartal 1984 have været ca. 48 cent pr. m³.

Prisen til gartnerne beregnes i den nye aftale fortsat hvert kvartal, og differencen mellem den pris, der afledes af prisen på svær fyringsolie, og den fastsatte maksimumspris på 42,5 cent pr. m³ indgår i en udligningsordning.

I tilfælde af prisfald på olie reduceres gartnerens reelt betalte pris ikke, før udligningsordningen er nulstillet.

Såfremt udligningsordningen ikke balancerer ved aftaleperiodens udløb, skal gartnerens skyldige beløb ikke overføres til næste kontraktperiode, der begynder 1. oktober 1985.

Det er min opfattelse, at ændringerne i den hollandske gasaftale vil virke konkurrenceforvridende, og at den ikke respekterer Romtraktatens bestemmelser om statsstøtte. Jeg vil derfor anmode om, at Kommissionen som traktatens vogter tager stilling til sagen med henblik på en ændring af den hollandske aftale.

Spm. nr. S 41

Til *arbejdsministeren* (4/10 84) af:

Kaj Poulsen (S):

»Vil ministeren begrunde, at AF-kontorerne ikke må benytte den kommunale refusion til ansættelse af vikarer i stedet for personale, som er fraværende på grund af barselorlov og sygdom, og hvilke råd eller vejledninger har ministeren givet AF om, på hvilke områder denne personalereduktion skal finde sted, og hvilke opgaver der som følge af den manglende stillingsbesættelse skal nedprioriteres?«

Begrundelse

Reglerne om, at der ikke må ansættes vikarer til erstatning af fraværende personale, forekommer uforståelige og uadministrerbare.

Ligeledes bør ministeren oplyse, hvilke hensigter hun har haft med disse regler ud over besparelser, således at det bliver klarlagt, hvilke opgaver der efter ministerens opfattelse skal nedprioriteres.

Hvis ministeren ikke har givet sådanne råd eller vejledninger som nævnt i spørgsmålet, synes det at være udtryk for, at ministeren er ligeglad med, hvor sådanne reduktioner i aktivitetsniveauet rammer arbejdsformidlingens opgaver.

Svar (12/10 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Arbejdsformidlingskontorerne følger de samme regler, som gælder for alle andre statsinstitutioner vedrørende sygdom og barsel, og kan derfor ikke anvende den kommunale refusion ved sygdom til f.eks. ansættelse af vikarer.

Arbejdsdirektoratet har over for mig bl.a. oplyst, at spørgsmålet har været omhandlet i en meddelelse fra arbejdsmarkedsnævnet for Nordjyllands amtskommune, som har påpeget det uheldige i dette forhold. Arbejdsmarkedsnævnet har herved konkret henvist til, at der ved de nordjyske AF-kontorer i 1984 f.eks. har været ikke mindre end 9 personer på barselorlov, som ifølge de gældende regler skal have udbetalt løn for 14 uger af fraværet, ligesom der er forekommet flere tilfælde af langvarig sygdom.

Uanset at jeg naturligvis kan beklage dette sammenfald af omstændigheder, har jeg

[Arbejdsministeren]

imidlertid ikke umiddelbart mulighed for at ændre de gældende regler på dette område.

Som det formentlig vil være spørgeren bekendt, afsættes der på finansloven et beløb til afholdelse af vikarudgifter, og det timetal, der medgår hertil, indgår ikke i det almindelige personaleforbrug. Endvidere vil besparelser som følge af midlertidige vakancer kunne anvendes til ansættelse af vikarer.

For AFs vedkommende indgår hensynet til vikarspørgsmål i fordelingen af AFs samlede bevillinger til de enkelte regioner ved finansårets påbegyndelse.

Spm. nr. S 43

Til *arbejdsministeren* (4/10 84) af:

Arne Jensen (S):

»Finder ministeren det acceptabelt, at der er gennemført så store besparelser på arbejdsformidlingsområdet, at det ikke længere er muligt for arbejdsformidlingskontorerne at foretage virksomhedsbesøg og udarbejde statistikker og prognoser for områder, som ikke er fastlagt ved lov?«

Begrundelse

Arbejdsformidlingen i Nordjyllands amt er på grund af regeringens nedskæringspolitik blevet bragt i den situation, at der må foretages afskedigelser af 14 medarbejdere frem til 1987.

De snævre budgetrammer vil medføre yderligere afskedigelser på grund af de konti, f.eks. husleje, porto, kørsel m.v., man ikke selv råder for. Kravet om at fastholde den samlede udgiftsramme fører uvægerlig til yderligere forringelse af arbejdsformidlingens funktioner og til urimelige arbejdsforhold for de mange ansatte.

Svar (11/10 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Som det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, drejer det sig om forholdene i et enkelt amt i ét kvartal, nemlig situationen i Nordjyllands amt i oktober kvartal 1984.

Det er korrekt, at arbejdsformidlingen i Nordjyllands amt har besluttet at nedskære aktiviteten i resten af året, bl.a. med hensyn til indsamling af materiale til statistikker og prognoser. Formidlingen vil ikke kontakte

det såkaldte »rullende panel« af virksomheder, medens det såkaldte »faste panel« af virksomheder fortsat vil blive kontaktet. Det faste panel består bl.a. af de større virksomheder i området og kontaktes fast mindst 4 gange om året. Det rullende panel består af andre virksomheder, der ikke kontaktes fast. Formålet med kontakterne er at tilvejebringe et skøn over det kommende behov for arbejdskraft på grundlag af oplysninger fra arbejdsgiverne om det forventede forbrug af arbejdskraft.

Jeg kan oplyse, at der i budgetforslaget for 1985 er taget højde for den noget vanskelige budgetmæssige situation for arbejdsformidlingen i Nordjyllands amt, og at budgettet er forøget forholdsmæssigt, således at aktivitetsindskrænkningerne vil være af kortere varighed og vil ophøre fra den 1. januar 1985.

Med hensyn til bemærkningen i begrundelsen om, at arbejdsformidlingen i Nordjyllands amt skal afskedige 14 medarbejdere frem til 1987, vil jeg gøre opmærksom på, at det drejer sig om afvikling af 13 midlertidige stillinger. Dette tal udgør Nordjyllands amts andel af de 172 midlertidige stillinger, som det blev besluttet skulle afvikles i årene 1983-87 i hele arbejdsformidlingen i forbindelse med permanentgørelse af 351 stillinger.

Jeg er enig med spørgeren i, at det er beklageligt, at aktiviteten nedsættes i Nordjyllands amt, men jeg er samtidig af den opfattelse, at indskrænkningerne er af begrænset omfang såvel tidsmæssigt som indholdsmæssigt, og der er i budgettet for 1985 taget højde for situationen, således at de midlertidige aktivitetsindskrænkninger kan ophøre den 1. januar 1985.

Spm. nr. S 44

Til *justitsministeren* (4/10 84) af:

Inger Stilling Pedersen (KrF):

»Agter ministeren at påbyde brug af gult, roterende blinklys på langsomtkørende køretøjer og vogntog?«

Begrundelse

Der sker mange ulykker, hvori traktorer, motorredskaber og andre langsomtkørende køretøjer og vogntog er indblandede, fordi de er utilstrækkeligt afmærkede i skumring, i mørke og under usigtbare vejrforhold.

[Inger Stilling Pedersen]

Et gult, roterende blinklys kan ses på lang afstand og advare trafikanterne om, at de foran sig har et langsomtkørende køretøj, som de skal afpasse deres hastighed efter.

Det vil medføre en væsentlig forbedring af trafikikkerheden.

Svar (11/10 84):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Ved bekendtgørelse nr. 147 af 9. april 1984 om ændring af bekendtgørelse nr. 157 af 22. april 1977 om anvendelse af afmærkningslygte (gult blinklys) skærpedes reglerne om anvendelse af gult blinklys. Det er således nu påbudt, at traktorer, motorredskaber og vogntog bestående af sådanne køretøjer i lyttetændingstiden skal anvende afmærkningslygter, såfremt køretøjets eller vogntogets bredde overstiger 2,5 m.

Justitsministeriet har endvidere for nylig udarbejdet et oplæg til en række ændringer i reglerne om refleksafmærkning af traktorer, motorredskaber og lastbiler. I dette oplæg, der for tiden er til høring hos en række myndigheder og organisationer, lægges der navnlig op til en væsentlig forbedring af reglerne om afmærkning af langsomtkørende køretøjer og vogntog i form af en særlig trekant.

Som det fremgår af ovenstående, er der allerede gennemført krav om brug af gult blinklys på brede langsomtkørende køretøjer. De ændringer, der er under overvejelse, vil efter min opfattelse medføre en yderligere forbedring af færdselssikkerheden.

Spm. nr. S 47

Til *arbejdsministeren* (5/10 84) af:

Taanquist (S):

»Hvorledes skal en arbejdsgiver forholde sig, der har fået tilsagn om jobskabelsesstøtte for en periode, der strækker sig ind i 1985, men nu får at vide, at han ikke kan være sikker på, at der er tilstrækkelige bevillinger på finansloven for 1985?«

Begrundelse

Det er af vital betydning, at virksomhederne kender de økonomiske betingelser, når de ønsker at ansætte nye medarbejdere ved at benytte jobskabelsesstøtte.

Svar (12/10 84):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Alle arbejdsgivere, der i 1984 har fået tilsagn om privat jobskabelsesstøtte for en periode, der strækker sig ind i 1985, kan være sikre på, at de også kan få udbetalt denne støtte. Et loft over den private jobskabelsesstøtte i 1985 vil ikke få betydning for tilsagnet givet før loftets gennemførelse.

Spm. nr. S 48

Til *indenrigsministeren* (5/10 84) af:

Tinning (VS):

»Finder ministeren, at hamp dyrket med henblik på plantefarvning og fodring af dyr eller for rene havebrugsformål »efter internationale vedtagelser frembyder særlig fare?«

Begrundelse

Østre landsrets 10. afdeling i Rønne har forleden fundet en mand skyldig i »uden tilladelse« at have »dyrket og forarbejdet sådanne planter (hamp) som beskrevet i anklageskriftet«.

Han blev dømt, skønt der ikke forelå skyggen af bevis for, at han havde dyrket og forarbejdet planterne til andet end dyrefoder (jfr. Informations referat 4. oktober d.å.).

Hermed vendte landsretten op og ned på adskillige års domspraksis, hvorefter dyrkning i sig selv ikke var strafbar. Den dømtes forsvarer mener derfor også, at hans klient – og adskillige andre uberygtede danske kvinder og mænd – har befundet sig i en såkaldt »retsvildfarelse«, der i det mindste burde have medført straffrihed. Forsvareren vil i forlængelse heraf anbefale den dømte at søge tredjeinstansbevilling.

Men uanset udfaldet af en eventuel høje-steretssag vil det være vigtigt at få klarhed over ministerens holdning, da det jo efter lov bekendtgørelsen (1969-07-21 nr. 391) er indenrigsministeren, der er bemyndiget til at afgøre, om hampplanter dyrket til havebrugsformål, plantefarvning og dyrefoder »efter internationale vedtagelser frembyder særlig fare«.

Svar (11/10 84):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

[Indenrigsministeren]

I henhold til Artikel 28, stk. 2, i Enkeltkonventionen af 30. marts 1961 om kontrol med narkotiske midler med ændringsprotokol af 25. marts 1972 gælder konventionen ikke for dyrkning af hampplanten udelukkende til industrielle formål (fiber og frø) eller for havebrugsformål. Hamp dyrket med henblik på disse formål kan derfor ikke siges at frembyde særlig fare efter internationale vedtagelser.

Derimod er hamp dyrket til andre formål omfattet af konventionen og frembyder dermed »efter internationale vedtagelser særlig fare«.

Efter loven om euforiserende stoffer og den i medfør heraf udfærdigede bekendtgørelse er det imidlertid fastsat, at Cannabis (hampplanten) ikke må forefindes her i landet, bortset fra plantens frugter og taver i isoleret stand, medmindre der er givet tilladelse hertil.

Den seneste fortolkning i en række domme afsagt af østre landsret er i overensstemmelse med teksten i indenrigsministeriets bekendtgørelse af 24. februar 1981 om euforiserende stoffer og listen over euforiserende midler omfattet af bekendtgørelsen.

Spm. nr. S 49

Til *justitsministeren* (5/10 84) af:

Tinning (VS):

»Kan ministeren bekræfte, at alle overjordiske dele af hampplanten, hvorfra harpiksen er fjernet, godt må forefindes her i landet?«

Begrundelse

Det fremgår af en netop afsagt dom i østre landsrets 10. afdeling i Rønne, at »alle overjordiske dele af hampplanten, hvorfra harpiksen ikke er fjernet, ikke (må) forefindes her i landet«. Citeret fra Information den 4. oktober d.å.

Jeg tillader mig derfor at gå ud fra, at de overjordiske dele godt må forefindes, hvis harpiksen vel at mærke er fjernet.

I øvrigt forbyder det mig, at dommerne kun omtaler hampens »overjordiske« dele, idet jeg endnu ikke er truffet på en plante af denne art, som alene var »underjordisk«.

Hvorom alting er, burde dommerne ved læsning af verdenslitteraturen være bekendt med, at også »græs«-rødderne har interes-

sante egenskaber. De blev i hvert fald ivrigt udforsket af Dumas' greve af Monte Christo og hans underskønne østerlandske veninde.

Svar (11/10 84):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Den 18. september 1984 har østre landsret pådømt fem sager vedrørende overtrædelse af bestemmelserne i den gældende bekendtgørelse om euforiserende stoffer.

Landsretten har i dommenes præmisser bl.a. udtalt følgende:

»Efter ordlyden af §§ 1 og 2 i bekendtgørelse nr. 90 af 24. februar 1981 om euforiserende stoffer sammenholdt med bilag 1, liste A, må alle overjordiske dele af hampplanter, hvorfra harpiksen ikke er fjernet, ikke forefindes her i landet (bortset fra hampfrø og hamptaver i isoleret tilstand), medmindre sundhedsstyrelsen under ganske særlige omstændigheder og på nærmere fastsatte vilkår har meddelt tilladelse hertil.«

Dommene indebærer efter justitsministeriets opfattelse en ændring i forhold til en retsafgørelse af 7. juni 1978 (Ugeskrift for Retsvæsen 1978, s. 844), hvor østre landsret i forbindelse med behandlingen af en konkret straffesag lagde til grund, at bekendtgørelsen om euforiserende stoffer ikke var til hinder for dyrkning af hamp til industrielle formål eller til havebrugsformål.

Det er domstolene, der i konkrete sager afgør, om der foreligger en overtrædelse af de omhandlede bestemmelser, som i øvrigt henhører under indenrigsministeriets område. Justitsministeriet finder derfor ikke i øvrigt at burde udtale sig om det rejste spørgsmål.

Spm. nr. S 55

Til *socialministeren* (8/10 84) af:

Agerschou (SF):

»Hvordan vil ministeren sikre, at der på socialforskningsinstituttet udføres såvel forskning, der sigter mod at yde målrettet bistand til det offentliges løsning af nutidens og den nære fremtids problemer, som forskning, der sigter mod generel teori- og vidensopbygning?«

Begrundelse

[Agerschou]

I en udtalelse vedrørende den af T. Bak Jensen A/S i sin tid gennemførte undersøgelse af socialforskningsinstitutets virksomhed sagde statens samfundsvidenskabelige forskningsråd bl.a.: »SSF vil kraftigt understrege behovet for fortsat stærk satsning på, hvad rapporten kalder »generel vidensopbygning«. Opgaven må i høj grad være at forudsige, opdage og beskrive de problemer »80ernes nye situation« skaber for landets indbyggere, det vil sige at virke problemidentificerende.«

Senere hedder det: »Uden en generel teori- og vidensopbygning inden for instituttet kan dette behov ikke opfyldes, og uden en sådan vidensopbygning har man desuden ikke noget grundlag for at yde rådgivning til myndigheder og andre efterspørgere.«

Tilsyneladende delte i hvert fald den daværende socialminister i regeringen dette synspunkt, idet han i et svar til folketingets socialudvalg (L 20, sp. 31 – bilag 13, foråret 1984) bl.a. udtalte: »Både den målrettede forskning og den generelle teori- og vidensopbygning er nødvendige dele af socialforskningsinstitutets virksomhed, og begge typer af forskning skal bevares også i fremtiden.«

Efter spørgerens fortolkning og erindring om, hvad der foregik i folketingets socialudvalg og under folketingets forhandlinger om socialforskningsinstitutets fremtid, var det klart, at en del – om end mindre i forhold til tidligere – af instituttets kapacitet skulle reserveres undersøgelse sigtende mod generel teori- og vidensopbygning.

Nu fremgår det imidlertid af artikler i Information den 5. oktober 1984 og den 6.–7. oktober 1984, at professor Folke Ölander, der repræsenterer statens samfundsvidenskabelige forskningsråd i socialforskningsinstitutets femmands bestyrelse med øjeblikkelig virkning ønsker at trække sig ud af samme bestyrelse. Det fremgår videre, at statens samfundsvidenskabelige forskningsråd har besluttet at blokere sin repræsentation i socialforskningsinstitutets bestyrelse. Begge beslutninger hænger tilsyneladende sammen med, at det tilbageværende flertal i instituttets bestyrelse ikke har i sinde at sikre instituttet del i den generelle teori- og vidensopbyggende forskning, hvad der efter spørgerens opfattelse er i lodret strid med, hvad et flertal i folketinget gav udtryk for under behandlingen af loven om socialforskningsinsti-

tuttet. På den baggrund udbedes der svar på, hvad ministeren agter at foretage sig.

Svar (12/10 84):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Som det anføres i begrundelsen for spørgsmålet, fremgår det klart af forarbejderne til loven om socialforskningsinstituttet, at instituttet skal udføre både målrettet forskning og generel teori- og vidensopbygning.

Jeg har ingen grund til at tro, at bestyrelsen skulle undlade at efterleve denne klare forudsætning i loven. Og i øvrigt undrer det mig, hvis man mener at kunne vurdere bestyrelsens linie på dette punkt kun godt 3 måneder efter, at bestyrelsen har påbegyndt sit arbejde.

For en ordens skyld skal jeg præcisere, at bestyrelsen efter loven er uafhængig, og at jeg ikke har nogen mulighed for at gribe ind i bestyrelsens dispositioner.

Spm. nr. S 59

Til *statsministeren* (10/10 84):

Arentoft (FP):

»Hvorledes falder statsministerens udtalelser på en Børsen-konference den 9. oktober 1984 vedrørende statsgælden i tråd med regeringens tidligere forudsigelser om et gældfrit Danmark i 1990?«

Begrundelse

På en Børsen-konference den 9. oktober har statsministeren udtalt, at »han så et samfund, som nok var mere belastet af gæld og renter end i dag, men tillige et samfund, hvor mulighederne for at få tilbagebetalt gælden var en mere nærliggende mulighed end i dag.«

Spørgeren mener ikke, at dette stemmer overens med regeringens tidligere forudsigelser om et gældfrit land i 1990, og ønsker derfor statsministerens udtalelse uddybet.

I svaret bedes det oplyst, hvorledes statsministeren forestiller sig en nedskæring af den offentlige sektor, når det ikke hidtil er lykkedes at formindske antallet af offentligt ansatte – snarere tværtimod.

Svar (12/10 84):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Regeringen har aldrig talt om et gældfrit Danmark i 1990. Vi har sat os som mål at skabe ligevægt mellem statens udgifter og indtægter, sådan at gælden ikke stiger yderligere efter 1990. Derefter skal vi så i gang med at få gælden nedbragt.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 26:

Forslag til lov om folkekirkens økonomi.

(Fremsat 10/10 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Henning Nielsen (S):**

Dette lovforslag er jo en genfremsættelse. Da vi førstebehandlede forslaget i april måned, kunne mit partis ordfører, hr. Nørgaard Sørensen, ikke være til stede, og skæbnen har villet, at han heller ikke kan det i dag, så jeg vil på socialdemokratiets vegne, som jeg også gjorde det i foråret, tilsige lovforslaget en positiv behandling.

Lovforslaget er jo næsten identisk med det af daværende kirkeminister, fru Elsebeth Kock-Petersen fremsatte forslag. Dog har vores nye kirkeminister, fru Mette Madsen, foreslået en tilføjelse i lovens § 20, der jo omtaler de mange penge, som man er så glad for at man har fået til restaurering af vore kirker og deres historiske inventar, nemlig at vi også skal bruge nogle af disse penge til særlig bevaringsværdige gravminder, og det synes jeg er rimeligt at vores kirkeminister får med i forslaget.

Lovens § 23 lyder:

»Stiftsøvrighederne bestyrer kirkernes og præsteembedernes kapitaler efter bestemmelser fastsat af kirkeministeren.«

Hidtil har det været sådan, at købstæderne selv har forvaltet deres midler i modsætning til landområderne, men vi ved jo, at økonomiudvalget, som har arbejdet med loven, har peget på, om det ikke var rimeligt, at alle kapitaler, altså også købstædernes, forvaltes af stiftsøvrighederne.

Nu har vi fået en ny kirkeminister, og jeg vil derfor gerne spørge, hvorledes fru kirke-

ministeren har tænkt sig, at denne bestemmelse skal forvaltes. Jeg ved, at mange menighedsråd ude i købstæderne er spændt på at høre svaret.

Elisabeth Krog (KF):

Som det lige er blevet sagt, er dette lovforslag næsten uændret en genfremsættelse af det den 4. april 1984 fremsatte forslag, som ikke nåede at blive færdigbehandlet i forrige samling. Jeg vil derfor henvise til, hvad jeg sagde ved førstebehandling den 11. april 1984 – sp. 4278–4279 i Folketingstidende – og kun lige hæfte mig ved de ændringer, der er sket i lovforslaget.

De væsentligste ændringer i forhold til det tidligere forslag indebærer dels en mulighed for at yde tilskud til særlig bevaringsværdige gravmindes opretholdelse og reparation, dels en blødgørelse af § 23-bestemmelsen om, at stiftsøvrigheden bestyrer kirkernes og præsteembedernes kapitaler, herunder også de tidligere købstadkirker kapitaler. Denne bestemmelse har naturligt nok givet anledning til en del debat i købstæderne, men af lovens bemærkninger fremgår det nu, at købstæderne får lov til at beholde deres nuværende kapitaler, og at kun fremtidige indbetalinger skal bestyres af stiftsøvrigheden.

I § 6 findes en bestemmelse om, at provstiudvalget får kompetence til at forhøje kirke- og præstegårdskassernes budgetterede underskud med et beløb til imødegåelse af uforudsete udgifter, dog højst 5 pct. af det samlede ligningsbeløb. Det er jo en bestemmelse, som begrænser menighedsrådenes kompetence, og som derfor sikkert vil give anledning til en del debat.

Lovforslaget har, siden det blev fremsat første gang, været ude på en omfattende høringsrunde, og de mange høringsvar vil give et godt grundlag for de videre overvejelser i udvalget.

Det konservative folkeparti kan stadig væk anbefale ministerens forslag og vil medvirke til at få de mange spørgsmål, det rejser, og deres konsekvenser grundigt belyst i udvalget.

Ole Vig Jensen (RV):

Det er den nye kirkeministers første lovforslag, så jeg vil benytte lejligheden til at sige velkommen til arbejdet.